

Lovforslaget sattes til forhandling.

Camma Larsen-Ledet: Den højtærede undervisningsminister ønsker gennem det foreliggende lovforslag at nedsætte minimumsaldersgrænsen fra 20 til 19 år for elever — jeg kunne have sagt kvinder; for loven omfatter kun dette ene køn — som søger optagelse på et husholdningsseminarium; mænd synes uønskede, hvad årsagerne så end kan være. Den nye aldersbestemmelse for optagelse skal, hvis den vedtages, og det bliver den vel, gælde fra 1965.

Det er husholdningsseminarierne, der har ansøgt om, at minimumsaldersgrænsen på 20 år, der har været gældende ifølge lov nr. 310 af 4. juli 1942 med senere gennemførte ændringer, nu nedsættes med 1 år til 19 år. Om ændringen burde have været foretaget allerede for 4 år siden, da man ved undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 374 af 28. oktober 1960 ændrede undervisningstiden fra at være 2-årig til at være 3-årig med virkning fra 1962, skal jeg ikke udbyde nærmere; men for mig at se ville det have været rigtigt, om man havde foretaget den allerede da, for efter den nugældende lov kan husholdningslærerinder tidligst dimitteres i en alder af 23 år, altså 1½ år senere end f. eks. børnehavslærerinder og fritidshjemslærerinder. Denne ulighed har ingen naturlig begrundelse.

Lovændringen er som sagt en imødekommeelse over for husholdningsseminarierne, men vil i ikke mindre grad være det over for eleverne, som derigennem får en mulighed for at gøre deres uddannelse færdig som 22-årige. Der er ingen tvivl om, at de nye seminarister vil betragte den ændrede tilgangsalder som en kærkommen forbedring af uddannelsesvilkårene, og jeg kunne tænke mig, at man kunne ønske sig denne aldersgrænse yderligere nedsat.

Kunne ændringen også blive en spore til større tilgang til vore husholdningsseminarier, var meget vundet. Behovet for husholdningslærerinder er stærkt stigende i disse år, ikke mindst på grund af efterspørgslen efter hjemmekonsulenter til det nye rådgivningsarbejde inden for børne- og ungdomsforsorgen, som bliver aktuelt her i foråret, og også efter husholdningskonsulenter til industri og handel. Det er stadig væk vigtigt, at vi har en stor og

dygtig stab af husholdningslærerinder, som er i stand til for det første at instruere befolkningen til at spise det rigtige, så at sundhedstilstanden bliver den bedst mulige, og for det andet at lære hjemmene god og sund økonomi, noget, vi i det høje ting må være interesseret i, fordi hjemmenes økonomi og statens økonomi er nært forbundet.

På den socialdemokratiske gruppes vegne skal jeg anbefale lovforslaget.

Jens Frandsen: Som nævnt handler dette lovforslag alene om at ændre minimumsalderen for optagelse på et husholdningsseminarium fra 20 til 19 år. Ændringen er, som det også er nævnt, foreslået efter andragende fra husholdningsseminarierne og er anbefalet af andre kyndige på området.

Uddannelsen, som tidligere har været 2-årig, blev sat op til 3 år med virkning fra 1962, medens adgangsalderen blev opretholdt, hvilket betyder, at afgangsalderen herefter har været mindst 23 år. Da de fleste husholdningsstuderende vel går ud af skolerne i en alder af 17 år, og da de øvrige betingelser for optagelse, 5 måneders husholdningsskole og nogen uddannelse ved praktisk husgerning, hvorefter eleven kan bestå optagelsesprøven — hvis en sådan forlanges — uden gene kan opfyldes i den mellemliggende tid, mener jeg, at den foreslåede ændring er fornuftig.

Jeg vil måske sige, at ændringen er ønskelig. Det er jo en erfaring, at flere af de unge, der ønsker uddannelse på husholdningsseminarium, på grund af ventetiden er gået til anden uddannelse eller beskæftigelse. Ligeledes er det sådan, at mange har måttet være udstyret med megen tålmodighed i deres venten. Når dertil kommer, at alderen 22 år slet ikke er nogen ualmindelig lav alder for afslutning af en uddannelse til en gerning i undervisningstjenesten og andre steder, hvor husholdningslærerinder beskæftiges, mener jeg, at også dette begrundes den foreslåede ændring. Den grad af modenhed, der må være til stede, for at eleverne kan gennemføre studiet, skulle nok være til stede i 19 års alderen, og ved en alder af 22 år skulle en videregivelse af resultaterne også være i de bedste hænder. Det er en vigtig samfundsgerning, disse unge går ind til, og det skulle kun glæde mig, om vi ved den foreslåede ændring i